Jordi Sarrá

1935 - 1990

SISTEMA DE LECTURA PÚBLICA
DE CATALUNYA. BIBLIO. VILA – SECA
1723216981

Ajuntament de Vila-seca

Jordi Sarrá

1935 - 1990

Sala d'exposicions de l'Ajuntament

juliol - agost de 2000

BIBLIOTECA DE VILA-SECA

EXCLÒS DE PRÉSTEC

B-1

Aquest catàleg ha estat imprès amb motiu
de l'exposició realitzada en el 10è aniversari
del traspàs de l'artista, a la sala d'exposicions
de l'Ajuntament de Vila-seca

2

Edita:
Ajuntament de Vila-seca
Fotografies:
Carles Fargas
Textos:
Dolors Molas
Disseny i producció:
Nou Silva Equips
Impressió:
Anfigraf
Dipòsit Legal:
L. 708 - 00

P. 21617

L'esclat de llum en les primaveres de Jordi Sarrà

És possible que el fet de néixer un 13 de juny —festivitat de Sant Antoni de Pàdua— en un poble que té arrels agrícoles i a Sant Antoni Abat per copatró, influís en la sensibilitat de Jordi Sarrà i Rabascall. Naturalment pot ser que aquesta sigui una suposició agosarada, però ningú no podrà negar un cert antagonisme entre els dos "sants antonis" —el d'hivern i el de primavera—, que és ben defensat per aquells convilatants que per raons de nom o per naixença s'identifiquen amb l'un o amb l'altre.

Sigui com sigui, el nostre estimat artista va arribar al món en aquest dia d'entretemps i va triar un altre espai primaverenc per deixar-nos. I deu ser aquesta estació precisament la que més caràcter ha imprès en l'obra de Sarrà. La seva vida va estar marcada per la sensibilitat d'expressar a través de la pintura i el dibuix els moviments de les persones i la llum de tot el que l'envoltava.

En la seva obra sembla com si volgués encabir el concepte seu de primavera amb un esclat de llum mediterrània, els colors característics de la nostra terra i l'alè dels nostres vents. Jordi va construir un univers artístic fantasiós, a cops dur, però també infantil i expressiu de la seva personalitat, iniciada per una fidelitat objectiva i la lluita per donar a conèixer el seu món interior, dominat pel seu caràcter tímid i emocional.

A hores d'ara, deu anys després de l'inici del seu definitiu viatge al fons del blau cel que ell tant va festejar, el seu poble emprèn un nou reconeixement a l'home, a l'artista i a l'obra. I si com s'ha dit "Sarrà-pintura és una festa", quina millor que la Festa Major per obrir al públic una exposició que recull a la Casa de la Vila tot el fons d'art —obra de Sarrà en llapis, tinta xinesa i oli— que actualment és propietat de l'Ajuntament de Vila-seca mercès a la feina feta durant aquests anys per la Comissió Municipal de Cultura, donacions dels germans de l'artista i de la família tarragonina Vallvé-Navarro, a tots els quals la primera institució municipal ja ha donat les gràcies, i a qui avui, des d'aquest breu catàleg, reitero la gratitud de tots els nostres conciutadans.

Si la primera exposició de Jordi Sarrà va ser a la Festa Major de 1951, que sigui doncs de nou la Festa Major de 2000 que l'honori als deu anys de no tenir-lo.

L'artista ens ha deixat, però resta la seva obra. Que sigui per molts anys que la fem gran!

Josep Poblet i Tous
Alcalde de Vila-seca

Les petjades dels batecs del cor

Fou al segle passat o, més ben dit, al mil·lenni passat, a les acaballes dels 80, una tarda que em trobava a Barcelona amb en Jordi, visitant galeries d'art. Quan passàvem per les Rambles, ell s'aturà fascinat davant l'aparador d'una sabateria antiga. Els nostres ulls s'havien quedat captivats per aquelles sabates de tots els colors, de tots els estils, de totes les èpoques que ni estaven ni volien estar a la moda: anacròniques.

L'aparador de la sabateria va esdevenir metàfora del món o, més concretament, metàfora del destí de l'home en el món. Sabates que cerquen algú que les adopti i les doti d'una vida que les farà caminar, viatjar, conéixer, estimar... Sabates que se'ns presenten en un aparador com a objectes de desig: símbols a la recerca d'una identitat... Sabates que hauran de ser completades per cossos, doncs cadascuna d'elles conté el simbolisme profund d'aquell conte infantil en què un príncep busca la seva estimada ideal que només pot ser aquella que el peu de la qual calci la sabata de cristall.

Aquesta recerca d'identitat no és cap altra que la que mena l'artista, quan com a viatjer curiós cerca el seu alter-ego. Així, en Jordi, s'emprova les sabates dels arlequins, de les parelles d'enamorats, dels joves que fumen en pipa i dels que tasten fruita, de les dones que són mares, de les que seuen davant del mar o a la terrassa, i de les velles; amb afany de conéixer quelcom d'essencial en aquests models.

Ell converteix aquest afany en observació i representació. I així s'enceta el procés artístic, que es resol amb la següent dinàmica: a més afany de coneixement del món, més objectivitat en la representació artística; o, dit d'altra manera: el procés de coneixement artístic fa al pintor apartar-se de la fidelitat a la realitat externa, per tal que la pintura reveli el seu món intern (la seva ànima).

Això es veu en l'obra de Jordi Sarrà, en la habilitat pel dibuix palesa ja a les seves primeres obres, que es va simplificant, cristal·litzant cada cop més. El dibuix poderós, expressiu, estructura i organitza, distribuïnt les línies àgils, sinuoses i mòbils per la tela blanca. Ell reprodueix expressivament belles cares d'un sol traç, al que hi resten implícits una infinitat de matisos: que són rastres, petjades dels batecs del cor, de la pulsió vital, d'emoció espontània i intensa, garanties totes elles de creació autèntica, que, com deia Matisse: "allunyen durant el treball els vells clixés que vénen tan fàcilment a la mà i que poden ofegar la floreta que no ve mai com l'esperes".

Jordi, con d'altres artistes buscant aquell "je ne sois quoi" ("quelcom més" eteri) viatjà cap a un París que ja havia deixat de ser la capital planetària de l'art

(doncs després de la segona Guerra Mundial la hegemonia passà als guanyadors i la capital a Nova lork), però on es podien trobar les petjades de les avantguardes artístiques de començaments del segle XXè, amb els seus plantejaments rupturistes, plens de canvis, novetats, violació de regles vers qualsevol tipus d'art anterior, i basades en l'ambiciós objectiu d'assolir la llibertat espiritual, que a ell com a artista entusiasta, dinàmic i apassionat, el colpiren.

Els rastres de l'expressionisme i el fauvisme restaran per sempre presents en la seva obra i escrits. D'una banda, li agrada l'expressionisme per la pinzellada solta, lliure, vigorosa, enérgica, canviant, dinàmica que és signe i representació del procés emocional. De l'altra, el fauvisme, com a estil que desafia a sorprendre l'espectador, emprant a tal fi colors més intensos que els de la natura, i emfatitzant aquesta intensitat amb forts contrastos cromàtics. Els resultats son audaços: colors nets, oberts, contundents, màgics.

Cada quadre es el resultat d'un acte "màgic" en què cada línia troba el seu lloc i totes contenen l'energia del gest creador. Nosaltres, al contemplar-los podem descobrir aquest món especial, que fascina per la seva harmonia i sensació de vida, un món en el qual, de la realitat envoltant, només queda allò que és irreductible.

Jordi Sarrà dibuixà i pintà, amb el convenciment de que l'art es l'únic mitjà per traduïr l'emoció de la seva ànima sempre apassionada, jove i assedegada de vida.

I l'art esdevé més fàcilment el mitjà propi com més forta és l'emoció.

Dolors Molas i Martí

Bio grafia

JORDI SARRÀ I RABASCALL

Neix a Vila-seca el 13 de juny de 1935.

Les seves primeres joguines foren el llapis i el paper. Quan només tenia vuit anys passava hores a la barberia del seu pare fent retrats als clients.

L'any 1944, l'escultor vila-secà Joan Salvador i Voltas li donà les primeres lliçons de dibuix. El petit Jordi interpretava al llapis-carbó les escultures d'en Joan, mentre aquest li parlava del París que conegué als anys 20.

L'any 1950, pren les segones lliçons de la mà de l'escultor reusenc Modest Gené.

El 1951, amb setze anys, es traslladà a Barcelona per estudiar a l'Escola Sant Jordi al costat del professor Soriano Montagut, de qui fou alumne destacat tant per la seva joventut com pels excel·lents resultats que obtingué en els seus treballs.

Després, torna a Tarragona i estudià a l'Escola d'Art de la Diputació amb els professors Antoni Gonzalo Lindin i Lluís M. Saumells.

L'any 1954, als dinou anys, fa la primera exposició a Tarragona, a la qual en succeiren d'altres a Reus i Barcelona, fins l'any 1959.

El 1960 viatjà per primera vegada a París, on es deixà encissar pel fauvisme i l'expressionisme, que marcaren definitivament els trets estilístics de la seva obra. Allí conegué a Madame Utrillo, vidua del pintor impressionista Maurice Utrillo, que l'introduí als cercles parisencs mitjançant una sèrie d'exposicions que obtingueren gran èxit i foren molt elogiades per la crítica francesa. Així mateix conegué un gran nombre de pintors, entre ells Picabia, Picasso i Dalí. Durant el temps que va viure a París, estudià els clàssics visitant museus.

Va tornar a Tarragona i l'any 1968 aconseguí la Medalla Tapiró de plata, premi que atorga la Diputació de Tarragona.

Jordi Sarrà es dedicà única i exclusivament al seu treball pictòric. Exposà ininterrompudament arreu de l'Estat, a destacar els següents punts: sala Lleonart de Barcelona, sala Crescelius de Tarragona, Museu Municipal de Mataró, sala Naharro de Saragossa, galeria Pasqual Fort de Tarragona, galeria Anquin's de Reus, sala d'art Canuda de Barcelona, sala Sant Roc de Valls, Esteve Duran show room de Tarragona i sala Tavern de Barcelona.

Tornà a París en diverses ocasions.

L'any 1988 formà part del col·lectiu d'artistes Groc-Blau, de Vila-seca i Salou, que exposà a: Biblioteca de Vila-seca, Torre Vella de Salou, Palau de la Diputació de Tarragona, sala Sant Roc de Valls, i a les ciutats de Bilbao, Madrid i Alcanyís.

L'any 1989 exposà a la Biblioteca de Vila-seca, realitzant així un dels seus desitjos més antics: retre homenatge al seu primer mestre en Joan Salvadó i Voltas, a qui en Jordi considerà sempre com el seu pare artístic, i que influí tant decissivament a la seva trajectòria, a la Vila-seca natal d'ambdós.

Jordi Sarrà i Rabascall morí el 28 de març de 1990 a Reus. Ens deixà la seva obra.

ARLEQUÍ

Cerco un art d'equilibri, de puresa, de tranquil·litat, sense tema inquietant o preocupant
HENRI MATISSE

SACRE COEUR

Quins són els pintors que admirem actualment? Els que estan al marge de les escoles, els que han extret la ciència de l'observació personal
PAUL GAUGUIN

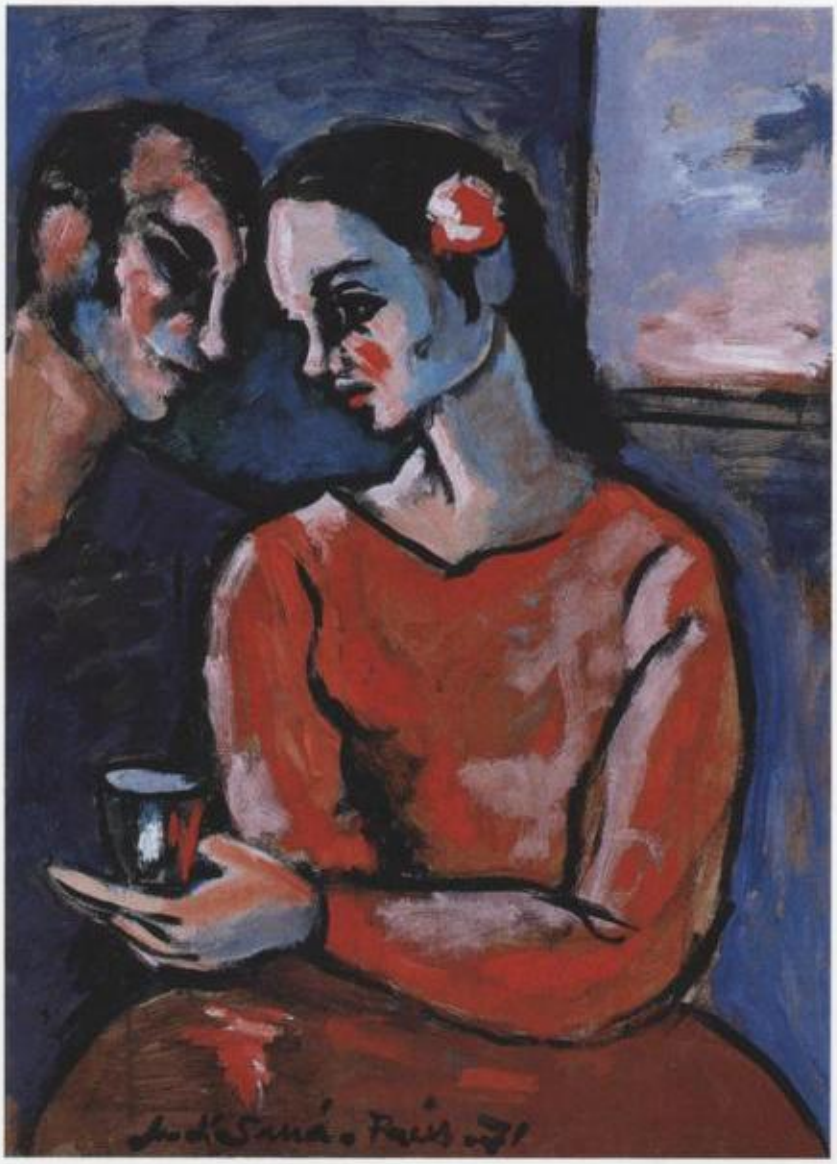

PARELLA

Una veritat fonamental en el teu aprenentatge de pintor és que has d'aprendre a dibuixar abans de tocar els pinzells
SALVADOR DALÍ

MADAME A LA PLATJA

Un quadre és una superfície blanca que "cal omplir amb alguna cosa". La tela és un il·limitat camp de batalla. El pintor realitza front a ella un tràgic i sensual cos a cos, transformant amb els seus gestos una matèria inerte en un cicló passional

ANTONIO SAURA

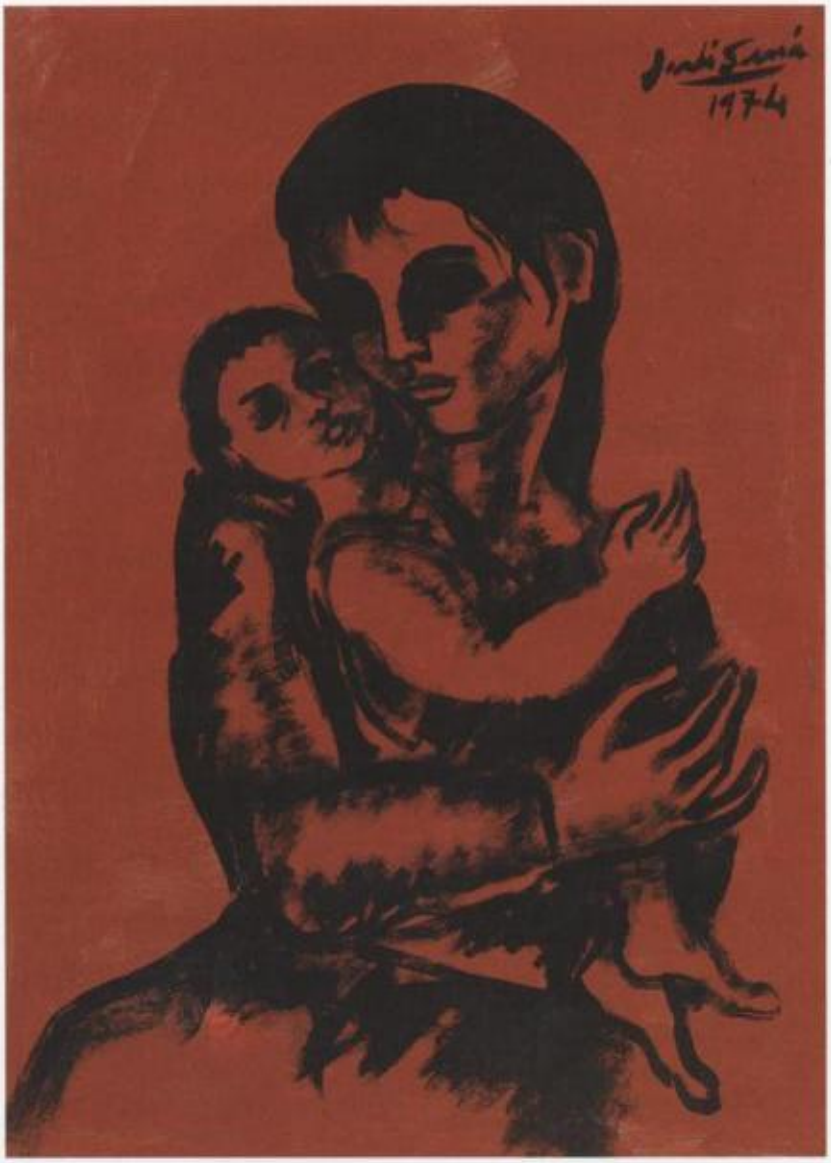

MATERNITAT

Oh pintor, traça lleugerament els elements de les teves figures i aplica't més en els moviments propis de la vida interior dels éssers que poses en escena que en la bellesa o en la perfecció del detall
LEONARDO DA VINCI

VELLA I GAT NEGRE

Igual que l'home també el quadre té esquelet, muscles i pell. Es pot parlar d'una anatomia pròpia del quadre
PAUL KLEE

HOME FUMANT EN PIPA

Quant més simples són les línies i les formes, més bellesa i força hi ha. Cada vegada que dividiu les formes, les debiliteu. Pur i desimbolt, heus ací el dibuix, heus ací l'art
JEAN A. D. INGRES

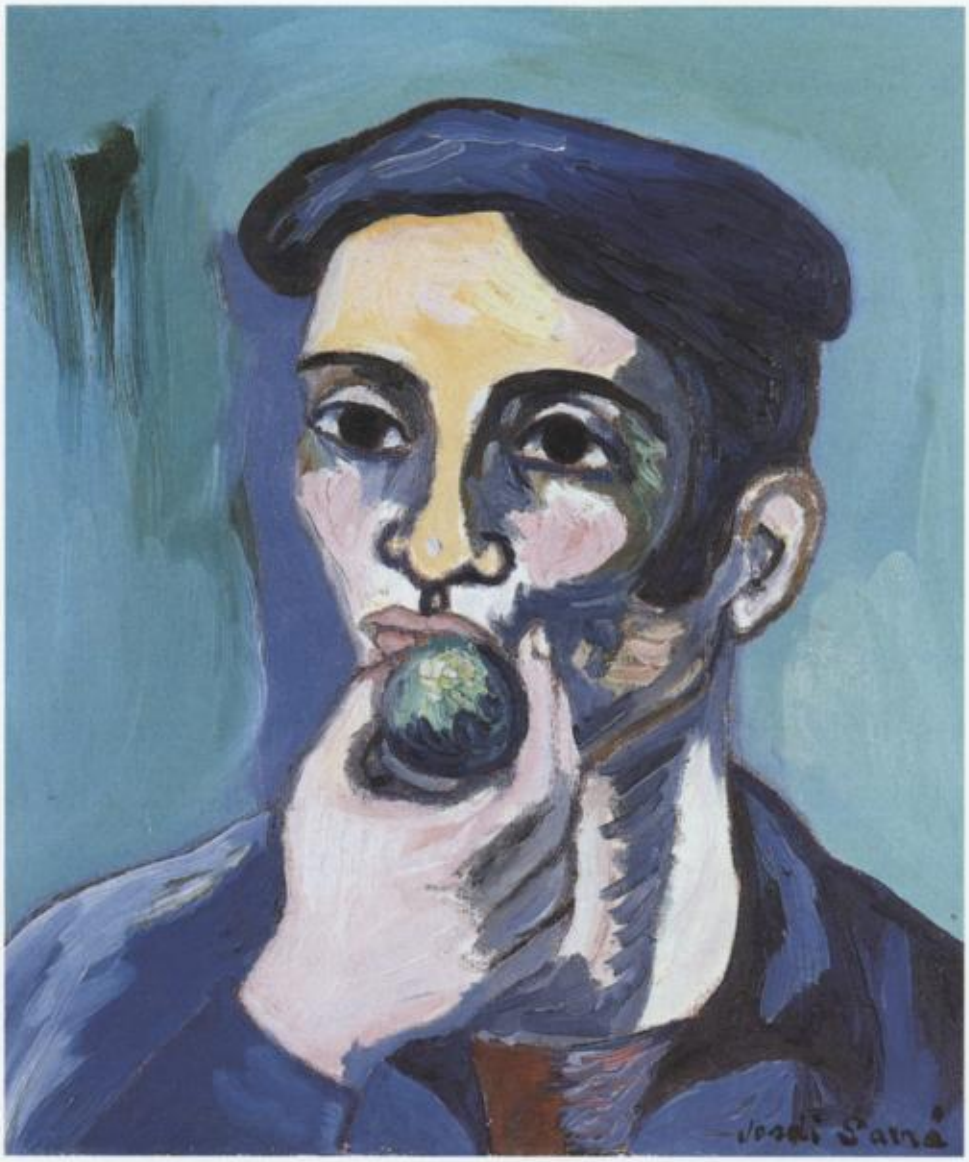

HOME TASTANT FRUITA

En la pintura, escultura i en totes les arts plàstiques, allò essencial es el "dibuix"; que no és allò que dóna una sensació agradable, sinò allò que complau per la seva forma
IMMANUEL KANT

TEMÀTICA D'ARLEQUÍ

L'artista ha de ser cec a les formes "reconegudes o no reconegudes", sord a les ensenyances i desitjos del seu temps. Els seus ulls oberts han de mirar a la seva vida interior
WASSILY KANDINSKY

LA TERRASSA

Què és dibuixar? Com s'hi arriba? És l'acció d'obrir-se pas a través d'una paret de ferro invisible, que sebla trobarse entre allò que es "sent" i allò que es "pot"
VINCENT VAN GOGH

FESTA

La intuïció impulsa el principi creador, però per caminar cap a ell és necessari desempallegar-se de l'element figuratiu, es necessari crear nous signes
KASIMIR MALEVITX

CARTELL

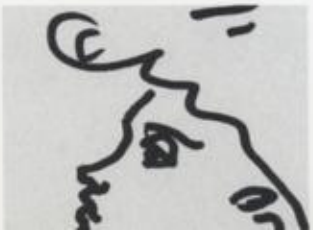

Dibuixar és aprendre a veure, a veure néixer, créixer, expandir-se, morir les coses i les persones. S'ha de dibuixar per tal d'interioritzar allò que s'ha vist, i que restarà a la nostra memòria
LE CORBUSIER

ELS AVIONS

Una sèrie de temes nous, observats des del prisma de la llibertat, han de sortir a la llum i establir-se. Hi ha un primitivisme modern en la vida intensa que ens envolta
FERNAND LÉGER

AUTORETRAT

Sense ideal no hi ha pintura, ni dibuix, ni color
EUGÈNE DELACROIX

Obres exposades

ARLEQUÍ
Oli s/ cartró
1968
121 x 91 cm
Donació dels germans Sarrà

SACRE COEUR
Oli s/ cartró
1968
121 x 91 cm
Donació dels germans Sarrà

PARELLA
Oli s/ cartró
1971
121 x 91 cm
Donació dels germans Sarrà

MADAME A LA PLATJA
Oli s/ cartró
1974
121 x 91 cm
Donació dels germans Sarrà

MATERNITAT
Oli s/ cartró
1974
121 x 91 cm
Donació dels germans Sarrà

VELLA I GAT NEGRE
Oli s/ cartró
1975
121 x 91 cm
Donació dels germans Sarrà

HOME FUMANT EN PIPA
Oli s/ tela
1974
64 x 52,5 cm
Donació dels germans Vallvé Navarro

HOME TASTANT FRUITA
Oli s/ tela
Sense data
54,5 x 45 cm
Donació dels germans Vallvé Navarro

TEMÀTICA D'ARLEQUÍ
Oli s/ tela
1983
44,5 x 31 cm
Donació dels germans Vallvé Navarro

LA TERRASSA
Dibuix al carbó s/ paper
Sense data
31,5 x 49 cm
Donació dels germans Vallvé Navarro

FESTA
Dibuix al carbó s/ paper
Sense data
31,5 x 49 cm
Donació dels germans Vallvé Navarro

CARTELL
Tinta xinesa s/ paper
1989
32 x 24 cm
Donació de l'artista

ELS AVIONS
Tinta xinesa s/ paper
1986
60 x 74 cm
Donació de l'artista

AUTORETRAT
Dibuix al carbó s/ paper
Sense data
46 x 30,5 cm
Donació dels germans Vallvé Navarro

BIBLIOTECA DE VILA-SECA
R 21617
Sign CL 75 Sarrá

Ajuntament de Vila-seca